

Grund af et saadant Forslag. Men ved et Skatteforslag faar Ministeren sjelden Tak, han faar snarere, hvad man kalder Skam til Tak. Ogsaa vil jeg dog overfor denne efter min Mening alligevel hoist vigtige Gjenstand, den nemlig, at ikke en Mand skal efter den tidligere foraelde Tilstand her i Landet kunne lege Skjul med Hensyn til sin Skat, men skal kunne beskattes der, hvor han bor skatte, ikke undlade at ende med at takke den aerede Minister, fordi han har ydet dette Bidrag til Opgavens Løsning.

Lund: Jeg skal fatte mig meget kort, da Meget af det, jeg kunde ønske at udtale, allerede er ansøgt af flere foregaaende Talere. Jeg vil imidlertid tillade mig at gjøre opmærksom paa et Punkt, der er fremkommet fra en enkelt Side, som ikke synes at være venlig stemt overfor Tanken om en interkommunal Beskatning. Det er nemlig antydet, at man vilde være i Stand til at løse de nu i saa Henseende bestaaende Vanskeligheder ved Indførelse af en Næringskat; men jeg kan ikke tænke mig, at man skulde ville gaa ind paa en Skat paa Næring, eller at det i det Hele vilde være muligt at indrette en saadan Skat saaledes, at den kunde træde i Stedet for en personlig Skat; jeg tror ikke, der kan gives en Næringskat en saadan Skikfelse. Jeg antager derfor, at der ikke er nogen anden Vej at gaa end at gennemføre det Princip for en mellemkommunal Beskatning, som ligger til Grund for det af den aerede Minister forelagte Lovforslag, og som af en aeret foregaaende Taler er betegnet som at partere den vedkommende Skattebyers Person. Ligesom der har lydt stærke Røster baade fra Landkommunerne og fra Kjøbstadkommunerne om Unskeligheden af at faae en saadan mellemkommunal Beskatning indført, saaledes tør jeg maaske hente et Bevis for, at der er et levende Ønske derved i Landkommunerne fra den Kjendsgjerning, at den første Gang, den interkommunale Beskatning var paa Dntale her i Rigsdagen, saa vidt jeg veed, netop var under Forhandlingen om Landkommunalloven af 1867. At Spørgsmaalet saaledes første Gang optom under Behandlingen af en Sag, der specielt havde de kommunale Forhold paa Landet for Øie, tror jeg noksom viser, at der i Landkommunerne er et almindeligt Ønske om at faae den interkommunale Beskatning gennemført, og jeg skulde for mit Vedkommende være tilbøjelig til at ønske, at vi, hvis det ellers ikke skulde være muligt at faae denne Sag gennemført, maatte faae en særlig Lov om den interkommunale Beskatning. Jeg vil vel nødig ind paa en Udstykning af den personlige Kommuneskat; men jeg anser dog ikke dette Punkt for saa særdeles vigtigt, og jeg kan ikke noksom fremhæve Betydningen af den store Længsel, der som sagt findes i Kommunerne efter at faae en

interkommunal Beskatning indført. For Øvrigt skal jeg ikke opholde det høie Thing længe, men der er dog et Punkt, som det forekommer mig, at der kunde være Anledning til at yttre Noget om. Der er i Lovforslagets § 8 under Litr. e. nævnt som fritagne for at svare personlige Kommuneskatter en vis Klasse militære Personer, som ere pensionerede forinden den 1ste Oktober 1867. Det er ikke min Mening, at man skulde berøve dem den Fritagelse, som de engang have faaet faaet om; men det, som jeg derimod tror, der er Grund til at nedlægge en Forvaring imod, er den Tanke, som flere Gange er kommen til Orde, nemlig at man i det Hele taget skulde give Officererne en Forbedring i deres Stilling ved at fritage dem for at svare Skat. En saadan Tanke kom frem under Hærens 1ste Behandling, og saavidt jeg har fulgt Forhandlingerne om nærværende Sag — jeg har ikke været tilstede hele Tiden —, er den atter kommen frem her. Det vil vistnok være indlysende for Enhver, at, dersom man vil forbedre Officerernes Stilling ved at fritage dem for Kommuneskat, vil det være det Samme som at lade Kommunerne betale i Stedet for Staten. Jeg vil derfor tillade mig at gjøre opmærksom paa en anden uheldig Side derved, og det er den, at det vilde være at stille denne Klasse af Medborgere i en hel anden Stilling end vore andre Medborgere. Det er nemlig afgjort, at det ikke nogen- sinde kan tænkes, at en kommunal Valglov ikke vil sætte det som en Betingelse for at være Valger, at de Vedkommende betale Skat til Kommunen, og det vilde altsaa være umuligt for alle de Officerer, der fik den omhandlede Begunstigelse, at være Borgere i Kommunen i den Forstand, at de havde borgerlige Rettigheder, Ret til at vælge og Ret til at overtage kommunale Hverv. Det har derfor ogsaa glædet mig at høre udtalt af et militært Medlem her i Salen — og jeg veed, at denne Mening deles af flere militære Medlemmer her i Thinget —, at det vilde være en uheldig og farlig Vej at komme ind paa, hvis man vilde forbedre Officerernes Stilling paa denne Maade. Vil man opbjaere Officerernes Stilling, er der ganske vist ikke anden Vej at gaa for deres Vedkommende end for alle andre Statsembedsmænds, nemlig at forhøje deres Lønning. Det var kun dette Punkt, jeg fandt Anledning til at tage en Forvaring imod.

Ulfkjær: Jeg finder det ikke overflødigt at anføre og bestemt konstatere, at min Tanke ikke var at give Officererne fri for Skat. Min Tanke var en ganske anden, og jeg tror at have udtrykt den tydelig nok. Jeg tror ogsaa, at det, som kom frem fra det aerede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), mere var en Spøg end egentlig en alvorlig Tanke.